

Ang babaeng samaritano

Nang matuklasan ng babaeng Samaritano na nakaharap siya sa isang propeta, nais niyang malaman ang tungkol sa mga isyung espiritwal: pagsamba, at iniwan ang kanyang personal na pangangailangan sa likuran.

Ang babaeng samaritano

“Sinabi sa kaniya ng babae, Panginoon, nakikita ko na ikaw ay isang propeta!” (Juan 4:19)

Panimula

Naitala ng ebanghelista na si Juan na ang lahat ng kanyang isinulat ay inilaan upang akayin ang kanyang mga mambabasa na maniwala na si Jesus ay ang Cristo, ang Anak ng buhay na Diyos, at sa paniniwalang, magkaroon ng masaganang buhay.

“Ang mga ito, gayunpaman, ay isinulat upang maniwala ka na si Jesus ay ang Cristo, ang Anak ng Diyos, at upang, sa paniniwala, ay magkaroon ka ng buhay sa kanyang pangalan” (Juan 20:31).

Sa partikular, may mga elemento sa kuwento ng babaeng Samaritano na nagpapakita na si Cristo ay Anak ng buhay na Diyos, ang Anak ni David na ipinangako sa Banal na Kasulatan.

Naitala ng ebanghelista na si Juan na nang malaman ni Jesus na narinig ng mga Pariseo na Siya ay gumawa ng maraming himala at na nagpabautismo Siya nang higit pa kay Juan Bautista, umalis siya sa Judea at nagpunta sa Galilea (Juan 4: 2-3), at iyon kailangang dumaan sa Samaria (Luc. 17:11).

Nagpunta si Jesus sa isang lungsod sa Samaria na tinatawag na Sychar, na ang teritoryo ay isang pag-aari na ibinigay ni Jacob sa kanyang anak na si Jose (Juan 4: 5). Ang lugar kung saan nagpunta si Jesus sa Sychar ay may isang drill na drill ni Jacob.

Itinatampok ng ebanghelista ang pagiging tao ni Jesus sa pamamagitan ng paglalarawan ng kanyang pagkapagod, gutom at pagkauhaw. Kapag binanggit na ang kanyang mga alagad ay nagpunta upang bumili ng pagkain, naiintindihan sa atin na kailangan ni Jesus kumain, na siya ay naupo dahil siya ay pagod at, kapag humihingi ng tubig sa babaeng Samaritano, ipinahihiwatig na nauhaw siya.

Bagaman ang pokus ng diskarte ng ebanghelista ay hindi upang ipakita na ang Panginoong Jesus ay nauhaw sa tubig, dahil ang maliwanag ay ang kanyang pangangailangan na ipahayag ang mabuting balita ng kaharian sa mga kababaihan, malinaw na si Jesus ay dumating sa laman (1Jo 4: 2-3 at 2 Juan 1: 7).

Si Jesus ay nakaupo sa tabi ng balon ni Jacob, malapit sa ikaanim na oras (tanghali) (Juan 4: 6, 8), nang dumating ang isang babaeng Samaritano sa bukal upang kumuha ng tubig (ang pangalan ng lungsod ay hindi mararangal, sapagkat ipinakita nito na ang nasabing isang indibidwal ay hindi kabilang sa pamayanan ng Israel), at nilapitan ng Guro na nagsalita sa kanya na nagsasabing:

– Bigyan mo ako ng inumin (Juan 4: 7).

Ang pag-uugali ng Panginoon sa Samaritano (humihingi ng tubig) ay naglinaw kung ano ang pinakamaraming tao at babae sa pinakamaraming lalaki: pangangatuwiran, pangangatuwiran (Job 32: 8).

Ang babae ay dapat na nagtanong ng isang katanungan batay sa isang saklaw ng naunang kaalaman. Hindi niya binubuo ang pinakatanyag na pag-iisip ng sangkatauhan, ngunit nagtataas ito ng isang mahalagang katanungan para sa babaeng iyon at sa

kanyang mga tao:

- Paano, bilang isang Hudyo, hinihiling mo sa akin na uminom ako mula sa akin, sino ako isang babaeng Samaritano? (Juan 4: 9).

Ang mga Samaritano ay dinidiskrimina ng mga Hudyo, ngunit si Jesus, sa kabila ng pagiging isang Hudyo, ay hindi binigyan ng kahalagahan ang isyung ito, ngunit ang babae ay nagdulot ng mabuti sa kanyang hangarin sa oras na iyon.

Sa tanong, binigyang diin ng babae na siya ay isang babae at kasabay nito ay isang Samaritano, iyon ay, na mayroong doble na hadlang sa lalaking iyon na, tila, ay dapat na mas mainggit na Hudyo ng kanyang pagiging relihiyoso.

Maraming mga katanungan ang lumitaw sa ulo ng Samaritano, dahil hindi pinansin ni Jesus ang mga gawi at alituntunin na nauugnay sa Hudaismo kapag humihingi ng tubig. – Hindi ba niya napagtanto na ako ay isang babae at isang Samaritano? Umiinom ba siya ng tubig na binibigay ko sa kanya nang walang takot na mahawahan?

Ang Regalo ng Diyos

Matapos gisingin ang pangangatuwiran ng Samaritano, pinasigla pa ni Jesus ang interes ng babae:

- Kung alam mo ang regalo ng Diyos, at sino siya na nagsasabi sa iyo: Bigyan mo ako ng inumin, hihilingin mo sa kanya, at bibigyan ka niya ng buhay na tubig.

Ang babaeng Samaritano ay hindi agad naabot ang kahusayan ng mga salita ni Cristo, sapagkat wala siyang karanasan sa katotohanan “Ngunit ang matibay na pagkain ay para sa sakdal, na, sa pamamagitan ng kaugalian, ay ginagamit ang kanilang pandama upang makilala ang mabuti at masama” (Heb 5:14).

Kung ang Samaritano ay nagkaroon ng ehersisyo, hindi niya talaga tatanungin ang tanong:

– Sir, wala kang madadala, at malalim ang balon; saan, kung gayon, mayroon kang tubig na buhay?

Mula sa pagtatalo, makikita mo na ang babaeng Samaritano ay nakatuon sa kawalan ng posibilidad na maabot ang tubig nang hindi kinakailangang paraan, gayunpaman, hindi niya kinontestahan ang sinabi ni Jesus tungkol sa pagkakaroon ng buhay na tubig.

Hindi isinasaalang-alang ang paunang argumento ni Jesus tungkol sa regalo ng Diyos, sinuri niya:

– Ikaw ba ay dakila kaysa sa aming amang si Jacob, na nagbigay sa amin ng balon, na umiinom ng sarili niyaon, at ng kanyang mga anak, at ng kanyang mga baka?

Ang pag-aalok ng isang kahalili sa tubig maliban sa tubig sa balon ni Jacob ay ipinakita sa Samaritano na ang hindi kilalang Hudyo na iyon, kahit papaano, mayabang, habang inilagay niya ang kanyang sarili sa isang posisyon na mas mataas kaysa kay Jacob, na nag-iwan ng balon bilang isang pamana sa kanyang mga anak at, na sa panahong iyon ay nagkaloob ng pangangailangan para sa maraming mga Samaritano.

Ang mga sumusunod na katanungan ay nangangailangan ng mga sagot:

– Hindi mo kailangang gumuhit ng tubig at malalim ang balon! Saan ka may buhay na tubig?

Ngunit si Jesus ay nagtatrabaho upang ang “pandinig” ng babaeng iyon ay magising ng salita ng Diyos, sapagkat ang kanyang panukala ay nagpakilala na Siya, sa katunayan, ay nakahihigit sa amang si Jacob mismo.

Sa puntong ito na ang kakulangan ng kaalaman ng Samaritano ay, sapagkat kung alam niya kung sino si Jesus, sabay niyang

malalaman ang regalo ng Diyos, sapagkat si Kristo ay regalo ng Diyos.

Kung alam niya kung sino ang nagtatanong: – Bigyan mo ako ng inumin, malalaman ko na Siya ay mas dakila kaysa kay Amang Jacob, malalaman ko na si Kristo ang ipinangakong inapo ni Abraham, kung kanino ang lahat ng mga pamilya sa mundo ay pagpapalain (Gen. 28:14).

Kung alam niya kung sino ang Cristo, makikita niya na sa pamamagitan ng tubig na iniaalok ni Cristo, sa katunayan at ayon sa batas ay magiging isa siya sa mga anak ni Abraham. Kung kilala niya si Cristo, makikita niya na ang mga bata ayon sa laman ay hindi mga anak ni Abraham, ngunit mga anak ng Pananampalataya, na mga inapo ng huling Adan (Kristo) na nagpapakita ng kanyang sarili sa mundo (Gal 3:26 -29; Rom. 9: 8).

Kung kilala niya si Cristo, makikita niya na kahit na siya ay bahagi ng huli ay maaaring maging bahagi siya ng una, sapagkat sa pamamagitan ng Descendant posible na ang lahat ng mga tao ay pagpalain bilang mananampalatayang si Abraham (Mat 19:30).

Kung alam niya ang Isa na humiling ng mainom at kung sino ang nag-aalok sa kanya ng buhay na tubig, makikita niya na Siya ang regalo ng Diyos, sapagkat si Cristo ang nagbibigay buhay sa mundo (Juan 1: 4). Makikita niya na Siya ang mataas na saserdote alinsunod sa pagkakasunud-sunod ng Melchizedek, na kung saan ang lahat ng mga tao, ng anumang tribo o wika, ay maaaring mag-alok ng mga regalo at tatanggapin ng Diyos.

“Umakyat ka sa mataas, kumuha ka ng pagkabihag, tumanggap ka ng mga regalo para sa mga tao, at maging sa mga rebelde, upang ang Panginoong Diyos ay tumira sa gitna nila” (Aw 68:18).

Ang Diyos ay nagpatotoo sa alay (mga regalang) na inalok ni Abel dahil sa kanya na aakyat ng mataas at magbihag sa pagkabihag, ang mataas na saserdote na binubuo ng Diyos nang

walang simula at isang (walang hanggang) katapusan ng mga araw (Heb 7: 3).

na inalok ang kanyang sarili kay ang kanyang sarili bilang isang kordero na walang dungis sa Diyos, at sa pamamagitan lamang Niya ay tinatanggap ng Diyos ang mga tao (Heb 7:25).

Pang-araw-araw na pangangailangan

Ang tanong ng babae: – Mas malaki ka ba kaysa sa aming amang si Jacob? Ito ay may kaugnayan, gayunpaman, hindi pa rin ito pinapayagan na makilala kung sino ang lalaking humiling ng tubig mula sa pinagmulan ni Jacob at, sa parehong oras, nag-alay ng buhay na tubig

– “Sinumang uminom ng tubig na ito ay uhaw na muli; Ngunit ang sinumang uminom ng tubig na aking ibinibigay sa kanya ay hindi mauuhaw kailan man, sapagkat ang tubig na aking ibinibigay sa kaniya ay magiging mapagkukunan ng tubig sa kaniya na lumulukso sa buhay na walang hanggan ” (Juan 4:14).

Nakakagulat na ang babaeng Samaritano, na may isang detalyadong pag-iisip nang mapagtanto niya na si Hesus ay nagpapahiwatig na siya ay mas malaki kaysa kay Father Jacob, ay tinanggap ang kanyang panukala, na mayroon siyang tubig na pipigilan siyang mauhaw, gayunpaman ay nagtanong ikaw ay tubig sa tabi ng balon ni Jacob.

Malinaw ang panukala ni Jesus:

– ‘Sinumang uminom ng tubig na bigay ko sa kanya ay hindi na uhaw’, at ano ang gusto niya ng tubig, kung mayroon siyang nakahihigit na tubig?

Ang babae ay interesado sa alok ni Jesus, ngunit ang kanyang pag-unawa ay malabo.

Bakit ginusto ng babae ang tubig na inalok ni Jesus sa kanya, kahit na nauuhaw ang Guro?

Ang sagot ay matatagpuan sa kahilingan ng Samaritano:

– Lord, bigyan mo ako ng tubig na iyon, baka ako ay nauhaw, at huwag pumunta dito upang iguhit ito.

Ngayong mga araw na ito ay halos hindi mailalarawan ang gawain ng babaeng iyon upang kumuha ng tubig. Pang-anim na oras nang pumunta ang babae upang kumuha ng tubig upang matustusan ang pangunahing pangangailangan niya.

Habang sa ating panahon kung ano ang naiintindihan ng marami sa pamamagitan ng pangunahing, mahahalaga, ay naiiba mula sa kung ano ang kailangan ng babaeng iyon, posible na sukatin kung gaano karami ang naiintindihan ng tao bilang mahahalagang pagdadahilan ng mga muddies. Kung ano ang mahalaga ay nakakasama sa pag-unawa sa kung ano ang iminungkahi sa ebanghelyo, paano ang tungkol sa mga gawain sa buhay na ito?

Isang lalaking hindi alam ng babaeng Samaritano ang humingi ng tubig, at ngayon ay nag-alok siya ng tubig na hindi mailalarawan ng isip na mga katangian: tatayin niya ang kanyang pagkauhaw upang hindi na niya kailangan pang uminom ng tubig.

Kapag ang babae ay nagpakita ng interes sa ‘buhay na tubig’, sinabi ni Hesus:

–Pumunta, tawagan ang iyong asawa, at pumunta dito. Sumagot ang babae:

– Wala akong asawa. Sumagot si Jesus:

– Mabuti ang sinabi mo: Wala akong asawa; Sapagkat nagkaroon ka ng limang asawa, at ang mayroon ka ngayon ay hindi iyong asawa; sinabi mo ng totoo.

Tandaan na si Hesus ay hindi naglabas ng paghatol ng mga pagpapahalaga sa kalagayan ng babae, sapagkat Siya mismo ang

nagsabi na hindi Siya humahatol sa sinuman ayon sa laman, sapagkat hindi Siya naparito upang hatulan ang mundo, ngunit upang iligtas (Juan 8:15; Juan 12:47).

Sa puntong ito kinilala ng babae si Jesus bilang isang propeta: – Lord, nakikita ko na ikaw ay isang propeta! Nakatutuwang nakilala ng babaeng Samaritano ang Hudyo bilang isang propeta nang sabay at, sa parehong oras, nakakagulat na nagtanong ng sumusunod na tanong: 16

– Ang aming mga magulang ay sumamba sa bundok na ito, at sinasabi mo na ang Jerusalem ang lugar upang sumamba.

Nang matuklasan ng babaeng Samaritano na si Cristo ay isang propeta, iniwan niya ang kanyang pangunahing mga pangangailangan at nagsimulang magtanong tungkol sa lugar ng pagsamba.

Bilang isang Samaritano, alam na alam niya ang kwentong humantong sa mga Hudyo na hindi makipag-usap sa mga Samaritano. Naglalaman ang aklat ng Ezra ng isa sa hindi pagkakaunawaan na mayroon sa pagitan ng mga Hudyo at Samaritans sapagkat hindi pinayagan ng mga Hudyo ang mga Samaritano na tumulong sa pagbuo ng pangalawang templo sa ilalim ng kautusan ni Cyrus (Ed 4: 1-24), at nagsimula ang pag-aalsa dahil sa ang hari ng Asirya ay naka-install sa mga lungsod ng mga tao sa Samaria mula sa Babilonya na dumating upang manirahan sa rehiyon, na pinalitan ang mga tao ng Israel na dating dinakip at nagtanggap ng relihiyong Hudyo (2Ha 17:24 comp. Ed 4: 2 at 9- 10).

Ang tanong tungkol sa lugar ng (pagsamba) ay millennial at, bago ang isang propeta, ang kanyang pang-araw-araw na pag-aaway ay hindi na mahalaga, sapagkat natatangi ang pagkakataon: upang matuklasan ang lugar ng pagsamba at kung paano sumamba.

Nakakaintal bang malaman kung ano ang magiging reaksiyon, sa ating panahon, kung natuklasan ng isang Kristiyano na siya ay

bago pa isang propeta? Ano ang mga katanungan para sa isang taong nagpakita ng kanyang sarili bilang isang propeta?

Naiisip ko na kung ang mga Kristiyano ngayon ay makakahanap ng isang propeta, ang mga katanungan ay: – Kailan ko bibilhin ang aking bahay? Kailan ako magkakaroon ng aking sasakyan? Kailan ako magpapakasal? Sino ang ikakasal ko? Ang aking anak ba ay lalaki o babae? Kailan ko mababayaran ang aking mga utang? Yayaman ba ako? Atbp

Ngunit nang matuklasan ng Samaritano na siya ay bago pa isang propeta, nais niyang malaman ang tungkol sa mga isyung ispiritwal, na iniwan ang likas na mga pangangailangan sa likuran. Hindi mahalagang malaman kung magkakaroon siya ng asawa, o kung titigil siya sa paglalakad sa balon ni Jacob upang kumuha ng tubig. Ngayon, ang tanong tungkol sa lugar ng pagsamba ay nangyayari sa mga henerasyon at iyon ay isang pagkakataon na hindi napalampas.

Gamit ang pahayag:

– Nakikita ko na ikaw ay isang propeta!, Maaari nating isaalang-alang na naunawaan ng babae ang totoong nangyayari.

Hindi tulad ng ibang mga Hudyo na nakatuon sa kanilang pagiging relihiyoso, ligalismo at ritwalismo, ang mga propeta ng Israel ay hindi mga Hudyo na nakatali sa mga nasabing gapos.

Ito ay tulad ng sinasabi: – *Ah, ngayon naiintindihan ko!* Tulad ka nina Elijah at Eliseo, mga propetang hindi nakiusap sa ibang mga tao, dahil kapwa nagtungo sa ibang mga bansa at pinasok pa ang tahanan ng mga ulila, balo, atbp. Bilang isang propeta lamang upang makipag-usap sa isang babaeng Samaritano, yamang si Elijah ay pumunta sa bahay ng isang babaing balo na naninirahan sa Sarepta, sa mga lupain ng Sidon at humiling sa kanya ng tubig na mainom:

“Dalhin mo ako, hinihiling ko sa iyo, sa isang plorera ng kaunting tubig na maiinom” (1Ha 17:10).

Si Elisa naman ay ginamit kung ano ang inalok sa kanya ng isang mayamang babae na naninirahan sa lungsod ng Sunem, na katulad na pinangalanan sa pangalan ng lungsod tulad ng nangyari sa babaeng Samaritano (2 Hari 4: 8).

Napakahalaga na pag-aralan ang kasaysayan ni Nicodemus kung ihahambing sa sa babaeng Samaritano, sapagkat sa harap ng Diyos ang isang lalaki na may lahat ng moral at intelektuwal na katangian tulad ng kaso kay Nicodemus ay katumbas ng isang tao na walang anumang merito, tulad ng kaso sa babaeng Samaritano.

Pagsamba

Noon sumagot si Hesus: – Babae, maniwala ka sa akin na darating ang oras, na ni sa bundok na ito o sa Jerusalem ay hindi mo sasamba ang Ama. Itinuro ni Jesus sa babaeng Samaritano na dumating na ang oras, sapagkat ang pagsamba ay hindi na naugnay sa isang bundok, maging isang bundok ng Jerusalem o Samaria.

Hiniling ni Jesus sa babaeng Samaritano na maniwala sa kanya at sundin ang kanyang aral.

– “Babae, maniwala ka sa akin ...” (v. 21).

Pagkatapos ay hinarap niya ang isang katanungang pangkaraniwan sa mga Hudyo at Samaritano:

– Sinasamba mo ang hindi mo nalalaman; gustung-gusto namin ang alam namin dahil ang kaligtasan ay nagmumula sa mga Hudyo ”.

Kahit na naintindihan ng mga Samaritano na sinasamba nila ang

Diyos, gayon ay sinamba nila Siya nang hindi alam Siya.

Ang kalagayan ng mga Samaritano ay ang ipinakita ni apostol Paul sa mga Kristiyano sa Efeso:

“Samakatuwid, alalahanin na kayo ay dating mga Hentil sa laman, at tinawag na hindi tuli ng mga nasa laman na tinawag na pagtutuli na ginawa ng kamay ng mga tao; Na sa oras na iyon ay wala ka kay Cristo, nahiwalay mula sa pamayanan ng Israel, at mga hindi kilala sa mga tipan ng pangako, na walang pag-asa, at walang Diyos sa mundo ” (Efe 2:11 -12).

Ang pagkakaroon ng kahandaang sumamba sa Diyos ay hindi nagbibigay sa tao ng katayuan ng isang tunay na sumasamba, sapagkat ang mga Hudyo ay sumamba din, at sumamba sa kanilang nalalaman, sapagkat ang kaligtasan ay nagmula sa mga Hudyo (Juan 4:22), subalit, ang gayong pagsamba ay wala sa espiritu at sa katotohanan (v. 23). Nagprotesta ang mga propeta tungkol sa katotohanang ito:

“Sapagkat sinabi ng Panginoon, Sapagkat ang bayang ito ay lalapit sa akin, at sa kanilang bibig, at sa kanilang mga labi, igalang ako, ngunit ang kanilang puso ay tumalikod sa akin, at ang kanilang takot sa akin ay binubuo lamang ng utos ng mga tao, kung saan siya ay inatasan” (Is 29:13).

Ang pahayag ni Jesus ay katumbas ng mga Hudyo at Samaritano, dahil kapwa naniniwala na sinasamba nila ang Diyos, gayunpaman, ang kanilang pagsamba ay isang bagay na nagmula lamang sa bibig, ngunit malayo sa mga ‘bato’ “Itinanim mo sila, at sila ay nag-ugat; sila ay lumalaki, namumunga rin; ikaw ay nasa iyong bibig, ngunit malayo sa iyong mga bato” (Jer 12: 2).

Iniharap ni Jesus ang totoong konsepto ng pagsamba nang sabihin niya:

“Datapuwa’t darating ang oras, at ngayon ay, na ang mga

tunay na sumasamba ay sasamba sa Ama sa espiritu at sa katotohanan; sapagkat hinahanap ng Ama ang mga sumasamba sa kana" (v. 23).

Ang pagsamba sa Diyos ay posible lamang sa espiritu at sa katotohanan, hindi katulad ng pagsamba sa mga labi, na tumutukoy sa isang 'paglapit' sa Diyos sa pamamagitan lamang ng mga labi, mayroon itong hitsura, subalit, ang puso ay nananatiling nakalayo sa Diyos.

Ano ang hinahanap ng Ama? Ang totoong mga sumasamba, iyon ay, ang mga sumasamba sa espiritu at sa katotohanan.

Ayon sa Banal na Kasulatan, ang mga mata ng Diyos ay naghahanap ng matuwid, ang matapat sa balat ng lupa, sapagkat ang mga naglalakad lamang sa tuwid na landas ang makapaglilingkod sa kanya "Ang aking mga mata ay nakatuon sa mga tapat sa lupain, upang sila ay maupong kasama ko; siya na lumalakad sa isang matuwid na landas ay maglilingkod sa akin" (Aw 101: 6), na taliwas sa kalagayan ng mga tao sa Israel: "Gayon ma'y hinahanap nila ako araw-araw, kinalulugdan nilang alamin ang aking mga daan, na parang isang taong gumagawa ng hustisya, at hindi iniwan ang karapatan ng kanilang Diyos; hinihiling nila sa akin ang mga karapatan ng hustisya, at nasisiyahan silang umabot sa Diyos Ang babaeng samaritano" (Isa 58: 2).

Iyon ay, ang Diyos ay malapit sa mga tumatawag sa Kanya, gayunpaman, sa mga tumatawag sa Kanya sa katotohanan.

"Ang PANGINOON ay malapit sa lahat ng tumatawag sa kanya, sa lahat na tumatawag sa kanya sa katotohanan" (Aw 145: 18).

Sa pamamagitan lamang ng pagtawag sa Diyos sa 'katotohanan' ay nasisira ang poot at pakikipag-isa na itinatag muli sa punto na ang tao ay nakikipag-ayos sa Diyos

"At binuhat niya tayo kasama niya at pinaupo tayo sa mga

makalangit na lugar, kay Cristo Jesus” (Efe. 2: 6).

Paano tumawag sa Diyos sa katotohanan? Pagpasok sa pintuan ng katuwiran. Ang mga pumapasok lamang sa pintuan ng katuwiran ang nakakakuha ng totoong papuri sa Diyos (Aw 118: 19). Ang mga pumapasok lamang sa pintuan ng Panginoon ang matapat at matuwid (Aw 118: 20), at sa mga ito lamang, ang mga mata ng Panginoon ay.

Nilinaw ni Jesus na: – “Ang Diyos ay Espiritu, at mahalaga na ang mga sumasamba sa kanya ay sumamba sa kaniya sa espiritu at sa katotohanan”, bakit, ang Diyos ay Espiritu, at idinagdag ni Jesus na ang mga salitang sinabi Niya ay espiritu at buhay (Juan 7:63), samakatuwid, upang sumamba sa espiritu at sa katotohanan kinakailangan na ang tao ay maipanganak sa tubig at sa Espiritu (Juan 3: 5), upang maipanganak sa mga salitang sinalita ni Cristo.

Ang katiyakan ng babaeng Samaritano

Sa kabila ng pang-araw-araw na pangangailangan na kumuha ng tubig, na nagpapahiwatig ng mapagpakumbabang kalagayan ng babae, dahil wala siyang alipin, may pag-asa siya. Sa kabila ng hindi pag-aari sa pamayanan ng Israel, sigurado siyang:

– Alam ko na ang Mesiyas (na tinawag na Cristo) ay darating; pagdating niya, iaanunsyo niya sa atin ang lahat.

Saan nagmula ang naturang katiyakan? Ngayon, ang gayong katiyakan ay nagmula sa Banal na Kasulatan. Ang kanyang kumpiyansa ay matatag, dahil hindi niya inaasahan na magkaroon ng isang pribadong balon, o isang sariling asawa.

Ang Banal na Kasulatan ay hindi nangangako ng pagpapabuti sa pananalapi o pamilya, ngunit ipinahiwatig nito na si Cristo, ang tagapamagitan sa pagitan ng Diyos at ng mga tao, ay darating, at ipapaalam Niya sa mga tao ang lahat na nauugnay

sa kaharian ng Diyos.

Dahil sa pagtitiwala ng babae sa Banal na Kasulatan, inihayag ni Jesus ang kanyang sarili: – Ako nga, kinakausap ko kayo! Bakit ipinakita ni Hesus ang kanyang sarili sa babaeng iyon, kung sa ibang mga talata sa Bibliya ay inatasan niya ang kanyang mga alagad na huwag ibunyag sa sinuman na Siya ang Cristo? (Mat 16:20).

Sapagkat ang totoong pagtatapat ay ang nagmumula sa patotoo na ibinibigay ng Banal na Kasulatan tungkol kay Cristo (Juan 5:32 at 39), at hindi mula sa mga makahimalang tanda (Juan 1:50; Juan 6:30).

Sa sandaling iyon ang mga alagad ay dumating at naguluhan na si Cristo ay nakikipag-usap sa isang babae.

“At dito dumating ang kanyang mga alagad, at namangha na nakikipag-usap siya sa isang babae; gayon ma’y walang sinabi sa kaniya, Anong mga katanungan? o: Bakit mo siya kinakausap?” (v. 27).

Inabandona ng babaeng Samaritano ang kanyang hangarin at tumakbo sa lungsod at tinawag ang mga kalalakihan upang siyasatin kung ang Hudyo na pinagmulan ni Jacob ay ang Cristo

“Sa gayo’y iniwan ng babae ang kaniyang banga, at pumasok sa bayan, at sinabi sa mga lalaking yaon, ‘Halika, tingnan ang isang lalake na nagsabi sa akin ng lahat ng aking nagawa. Hindi ba ito ang Cristo? “ (v. 28 at 29)

Bilang isang babae sa panahong iyon ay isang pangalawang-mamamayan sa klase, hindi niya ipinataw ang kanyang paniniwala, sa halip ay hinimok niya ang mga kalalakihan na puntahan si Jesus at suriin ang kanyang mga salita. Ang mga taong bayan ay lumabas at nagpunta kay Cristo.

“Kaya’t iniwan nila ang lungsod at pumunta sa kanya” (v. 30).

Muli ang mga marka ng isang tunay na propeta ay naging maliwanag:

“At sila ay nasaktan sa kanya. Ngunit sinabi sa kanila ni Jesus, “Walang propeta na walang karangalan, maliban sa kanyang bansa at sa kanyang tahanan” (Mt 13:57).

Kabilang sa mga dayuhan si Jesus ay pinarangalan bilang isang propeta, naiiba sa kanyang bansa at tahanan (Mat 13:54). Ang mga alagad ay nakiusap sa Guro:

- Rabí, kumain ka. Sinagot sila ni Jesus:
- Mayroon akong makakain na hindi mo alam.

Ang kanilang paglililihi ay nakatuon pa rin sa mga pangangailangan ng tao. Iyon ay nang ideklara sa kanila ni Jesus na siya ay ‘nagugutom’ na gawin ang kalooban ng kanyang Ama, at gawin ang kanyang gawain. Ano itong trabaho? Ang sagot ay nasa Juan 6, talata 29:

- “Ito ang gawain ng Diyos: maniwala ka sa kanyang sinugo”.

Habang ang kanyang mga alagad ay alam kung paano basahin ang mga oras kung kailan ang mundo ay itinanim at aanihin (Juan 4:34), si Jesus ay ‘nakikita’ ang mga puting bukirin para sa pag-aani ng Ama. Mula sa sandaling iyon nang magpakita si Cristo sa ang mga nag-aani ay tumatanggap na ng kanilang mga sahod sa mundo, at ang pag-aani para sa buhay na walang hanggan ay nagsimula na, at kapwa ang maghahasik at mang-aani ay nagalak sa nagawa na gawain (v. 36).

Sinipi ni Jesus ang kasabihan:

- “Ang isa ay ang maghahasik, at ang isa ay ang aani” (v. 37), at binalaan ang kanyang mga alagad na sila ay inaatasan na umani sa mga bukid na hindi nila pinagtatrabahuhan (v. Ano ang mga bukirin? Ngayon, ang mga bukirin na nakita ni Jesus dahil ang mga Hentil ay handa na para sa pag-aani. Hindi pa sila nagtrabaho kasama ng mga

Hentil, ngayon ay inatasan silang magtrabaho kasama ng mga Hentil, tulad ng iba na nagawa ang gawaing ito, ibig sabihin, ang ilang mga propeta tulad nina Elijah at Eliseo ay nagpunta sa mga Hentil na nagbigay ng pahiwatig sa misyon na dapat nilang gampanan (v. 38).

Dahil sa patotoo ng babae, na nagsabing:

– Sinabi niya sa akin ang lahat ng aking nagawa, marami sa mga Samaritano ang naniwala kay Cristo. Gaya ng? Dahil sinabi niya:

– Sinabi niya sa akin ang lahat ng aking nagawa, nagpunta si Jesus sa (mga Samaritano) at tumira sa kanila ng dalawang araw, at naniwala sila sa kanya dahil sa kanyang mga salita (Juan 4:41).

Hindi sila naniniwala kay Cristo sa pamamagitan lamang ng patotoo ng babae, ngunit naniwala sila sapagkat, sa pakikinig kay Kristo na inihayag sa kanila ang kaharian ng langit, naniniwala silang tunay na Siya ang Tagapagligtas ng mundo (Juan 4:42).

Distortions

Habang ang layunin ng Banal na Kasulatan at ni Cristo ay upang maniwala ang mga tao na Siya ang Tagapagligtas ng mundo, ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng mundo, atbp., Sa ating panahon ay may iba't ibang mga uri ng mga ebanghelyo na hindi nagtataguyod ng totoong gawain ng Ang Diyos, iyon ay: na ang mga tao ay naniniwala kay Cristo bilang utos ng Diyos.

Ang kanilang pag-asa ay hindi para sa darating na mundo, kung saan darating si Cristo at kukunin ang mga naniniwala sa Kanya (Juan 14: 1-4), ngunit nakatuon sa mga bagay at kagustuhan ng mundong ito.

Maraming huwad na guro ang nakakakuha ng pansin sa mga hindi nag-iingat sa pamamagitan ng pagturo ng kanilang pang-araw-araw na pangangailangan. Kasi? Dahil ang mga pangangailangan ng kalalakihan ay tinatakpan ang pangangatuwiran at huwag hayaan silang pag-aralan ang mahahalagang lohikal na mga katanungan. Ang pagsasalita ng mga huwad na guro ay laging tumuturo sa mga pangangailangan ng pang-araw-araw na buhay upang lituhin ang mga hindi nag-iingat, dahil ang kanilang mga pagsasalita ay walang kabuluhan.

May mga magpapalibot sa kanilang sarili ng mga guro ayon sa kanilang interes at bumaling sa mga pabula (2 Tim. 4: 4). Ang iba ay itinuturing na si Cristo ay isang mapagkukunan ng kita, at kasama ang mga nais na yumaman (1 Tim. 6: 5-9).

Ngunit mayroon ding mga may hitsura ng kabanalan, na isa lamang relihiyon, sapagkat ang kanilang mensahe ay nakatuon sa mga ulila at balo, na nakikipaglaban para sa sanhi ng mga dukha at nangangailangan ng mga materyal na kalakal, ngunit tinanggihan nila ang bisa ng ebanghelyo, sapagkat sumasalungat ito sa mahahalagang katotohanan tulad ng hinaharap na pagkabuhay na muli mula sa mga patay at ang pagbabalik ni Jesus (2 Tim 2:18 at 3: 5;

“Bakit, ano ang ating pag-asa, o kagalakan, o korona ng kaluwalhatian? Hindi ka rin ba nasa harapan ng ating Panginoong Jesucristo sa kanyang pagparito? “ (1Te 2:19).